

WD

Nr. 1
2015

Watt DIGITAL

MYTHOS ST-L

LEKRE OG
UNDERHOLDENDE

BESØK HOS SEAS

VERDENSKJENT
NORSK HI-FI
PRODUSENT

DALI RUBICON 2

KOMPAKT OG
VELSPILLENDE

YAMAHA RX-A2014

ALT DU BEHØVER I
HJEMMEKINOEN

JBL SYNCHRO S400BT

FETE TRÅDLØSE
HODETELEFONER
FRA JBL

MÅNEDENS FILMER

SONUS FABER OLYMPICA II
ITALIENSKE FRISTERINNER

Italienske FRISTERINNER

..... | **Tekst:** Rune M. Gullhav, **foto:** Sonus faber |

Italia. Støvlandet som virkelig vet å sette følelser i sving. Gjennom kjærligheten til ekte håndverk, enten ved lekke pastaretter fra det italienske kjøkken, smakfulle Barolo-viner, rød-lakkerte Ferrarier eller lekke Armanidresser skapes følelser som fort kan eskalere til lidenskap!

Og innen HIFI er det få høyttalerprodusenter som vekker sterkere følelser enn Sonus faber. Nå er de ute med en ny høyttalerserie som virkelig får blodet til å bruse!

Det skaper nemlig alltid engasjement når Sonus faber kommer med en ny høyttalerserie. Men ikke alltid i rosende og beundrende ordvendinger, om en skal tolke diskusjonene rundt om på verdensvevens forumer de siste par tre årene. Onde tunger vil nemlig ha det til at den stolte italienske høyttalermaker har mistet seg selv midt oppe i alle endringene selskapet har gått igjennom etter at grunnlegger og høyttalguru Franco Serblin forsvant og selskapet ble overtatt av Fine Sounds Group. Sonus-kjennere grøsset på ryggen når selskapet kunngjorde at de skulle lage Venere, en høyttalerserie for «almuen», attpåtil bygget på en egen fabrikk i Kina. Med den nye Olympica-serien viser Sonus faber at de slettes ikke har mistet seg selv, og at de fremdeles kan by på noe av det ypperste innen høyttalerproduksjon.

Lekker, håndlaget lyd

Den nye serien har fått navnet sitt etter et av de mest kjente bygverkene til den italienske arkitekten Andrea Palladio, som i 1580-1585 designet og konstruerte Teatro Olimpico og skjenket dette i gave til byen Vicenza. En tung arv, og sånn sett ble ikke forventningene til herrene Paolo Tezzon og Livio Cocuzza mindre tyngende når de skulle komme opp med en arvtager til den sagnomsuste Cremona-serien. En høyttaler jeg selv har hatt adskillige deilige lytteopplevelser med. De skulle opprettholde og videreføre det klassiske Sonus faber-mantraet om at kabinettet skulle betraktes som et instrument og de sterke håndverkstradisjonene på fabrikken i Vicenza skulle videreføres. Samtidig skulle lyden videreutvikles. Med andre ord, en enorm oppgave!

Du ser fort at Olympica II er en ekte Sonus faber-kreasjon. Kabinettet er utført i en usymmetrisk lyreform som skal hindre stående bølger å oppstå inne i kabinettet. Høyttaleren fås i valnøtt eller grafitt-finish og byggekvaliteten og materialvalgene er aldeles førsteklasses. Toppen, frontbaffelen og baksiden er trukket med ekte skinn, sammenføyningsene og overgangene er fullstendig

prykkfritt gjennomført, og det lyser stolte håndverkstradisjoner lang vei. Treverket på testeksemplaret er i heltre valnøtt, ispedd tynne partier med lyst lønnetre. Føttene er i solid blankpolert stål og sørger for at høyttaleren står meget stødig på underlaget.

Olympica II er den minste gulvstående høyttaleren i serien og strekker seg 105 cm over gulvet. Konstruktørene har valgt å gå for helt utviklede elementer i både bass, mellomtone og diskant og har designet nye delefiltere fra bunnen av. Olympica II har et 180 mm stort basselement som jobber under delefrekvensen på 250 Hz. Mellomtonen ivaretas av et 150 mm stort element som er nedsenket i frontbaffelen sammen med et 29mm stort DAD-silkedomeelement (Damped Apex Dome) som tar over stafettpinnen fra mellomtoneelementet på delefrekvensen rundt 2500 Hz. Vertikalt over diskantelementet går en tynn arkliggende bue med en liten pilspiss plassert i senter av diskanten. Denne skal etter sigende dempe diffraksjoner fra membranets overflate og gi en jevnere spredning av de høyeste frekvensene. I senter av mellomtonen sitter også en pigg, og skal gjøre mye av den samme jobben som i diskanten. Uavhengig av de lydmessige resultatene, det ser i hvert fall lekkert ut.

Høyttaleren er en bassreflekskonstruksjon, men har i stedet for en tradisjonell bassrefleksport en slags spalteløsning som sender luften ut til den ene siden av høyttaleren. Noe som gjorde at den var bemerkelsesverdig enkel å plassere, og den kunne plasseres ganske nærme bakvegg uten at bassgjengivelsen tok helt av. Selv valgte jeg å la spaltene peke innover mot midten. Høyttaleren er for øvrig også utstyrt med biwiringsterminaler mellom bass og mellomtone/diskant.

Følger lyden samme tradisjonelle oppskrift?

Både ja og nei. Mellomtonen er fremdeles til å dø for, mektig og med et svakt drag av varme over seg som gjør at den elsker å kaste seg ut i vokalgjengivelser av både den

mannlige og kvinnelige varianten. Anna Netrebkos flotte sopranstemme og hennes medkorister på *Pie Jesu* fra albumet *Souvenirs* svever uanstrengt og praktfullt rundt i rommet, samtidig som høyttaleren ikke har noe problem med å gjengi John Campbell og hans langt røffere *Down in the Hole*

på en minst like overbevisende måte. På den samme låta er bassen dyp, men allikevel kontant og stram. Det er godt å oppleve, det er nok av høyttalere der ute som forsøker litt for hardt på å strekke seg lengst mulig ned i frekvens og i stedet ender opp med å rote det mer til. Bassen, og spesielt mellombassen, i Olympica II gjør at musikken drives fremover med et voldsomt engasjement. Og det er nok her jeg legger merke til kanskje den aller største endringen fra tidligere nevnte Cremona: En voldsom spilleglede! Lyden formelig gnistrer og spruter ut av Olympica II!

For diskanten er nemlig litt uvant Sonus faber. Den er ekstremt detaljert og oppløst, og den enorme detaljrikdommen i det øverste laget bidrar også til at høyttaleren setter opp et aldeles glitrende tredimensjonalt uanstrengt og luftig lydbilde. Overgangen mellom mellomtone og diskant er noe av det aller ypperste jeg har opplevd av en tradisjonell dynamisk treveis høyttaler. Men selv om diskanten fremstår som superdetaljert, er den allikevel

VI LIKER:

- Oser spilleglede
- Nydelig sammenheng
- Superdetaljert og luftig diskant
- Glitrende tredimensjonalitet
- Design og byggekvalitet i særklasse

VI LIKER IKKE:

- Ingenting overhodet!

SPEKIFIKASJONER

- 3 veis gulvstående høyttaler
- Frekvensrespons: 40-30.000 Hz
- Diskant: 1 stk 29mm Sonus faber «Arrow Point» DAD
- Mellomtone: 1 stk Sonus faber 150mm M15XTR
- Bass: 1 stk Sonus faber 180mm W18XTR
- Delefrekvenser: 250 Hz - 2500 Hz
- Følsomhet: 88 dB
- Impedanse: 4 ohm
- Dimensjoner: 1055 x 370

TESTUTSTYR

- Høyttalere: Sonus faber Venere 2.5
- Forsterkere: Naim Supernait 2, Marantz PM-8005, Gato Audio AMP-150, McIntosh MA6700
- Digitale kilder: MacMini m/Audirvana, Naim ND5XS, Marantz NA-8005, Gato Audio CDD-1

ARTIKKELEN FORTSETTER PÅ NESTE SIDE

langt unna pågående og skrikende. Den er ikke like superklinisk som bånddiskantene til Piega eller AMT-diskanten til Elac, silkedomer har ofte et noe varmere og klangfullt drag overs seg, og det er ikke annerledes her. Den samme sømløsheten gjentar seg i overgangen mellom bass og mellomtone. Det finnes ingen tegn til at elementene konkurrerer om oppmerksomheten og det er tydelig at konstruktørene i Vicenza kan lage delefilter.

Det jeg aller mest ønsker å formidle er at Olympica II er en aldeles

strålende og meget godt lydmessig sammenhengende høyttaler. Dette låter så helhetlig at det nesten er litt dumt å dele lyden opp i enkeltområder som diskant, mellomtone og bass. Min referanse i prisklassen er elektrostathøyttalerne Ethos fra Martin Logan. På grunn av at elektrostater har et helt panel, uten noe delefilter, som gjengir både diskant og mellomtone ned mot 200 hz-tallet er det få høyttalere som kan matche det sømløse lydbildet i det registeret. Tidligere har KEF sine høyttalere med Uni-Q elementer

kommer ganske nærme og kollega Solstad har tidligere opplevd en enormt bra sammenheng i diskant og mellomtone med Tannoy sine Dual Concentric-løsninger, men Olympica II er den tradisjonelle dynamiske høyttaleren som er kommet nærmest av de jeg har testet. Men Ethos er langt vanskeligere å plassere i rommet enn italieneren, og kan også være en vanskeligere last for forsterkeren. Da står vi igjen med smak, behag, følelser og personlige vurderinger. Jeg slites veldig mellom dem nå kjenner jeg.

Konklusjon

Sonus faber Olympica II ser fantastiske ut, de osrer av spilleglede, låter glitrende og du føler deg fantastisk når du lytter til den. Hva mer kan du forlange av en høyttaler? At de kunne bli hos meg. For alltid!

WATT MENER: Har du rundt seksti tusen kroner å bruke på høyttalere, er du nødt til å ta med Olympica II på lytterunden. Et av de aller beste høyttalerkjøpene du kan gjøre i prisklassen!

Sonus faber Olympica II

PRIS:	62.000,-
IMPORTØR:	Mono AS
LINK:	www.mono.no

ELEKTRONIKKMATCHING

I testperioden hadde jeg fire svært kapable elektronikkpakker tilgjengelig. I den rimeligste enden av skalaen hadde jeg Marantz sin nye 8005-serie med den integrerte PM-8005 og streameren NA-8005 til ca kr 12000,- pr komponent. I tillegg hadde jeg Naim sin nye Supernait 2 med streameren ND5XS og oppgradert strømforsyning til ca 70.000,- samt McIntosh MA6700 integrerte forsterker med innebygget DAC til 56.000,-. I tunvektssklassen stilte Gato Audio med sin toppmodell AMP-150 og CD/DACen CDD-1 til i overkant av hundre tusen kroner.

Olympica II viste seg å være en svært samarbeidsvillig høyttaler og hadde ingen problemer med å sette opp ett storslagent og troverdig lydbilde med den rimeligste pakken. Meget god tre-

dimensjonalitet, en luftig, silkemyk og innbydende diskant og en varm og god mellomtone viste at høyttalerne ikke er spesielt vanskelige å drive og at du ikke må blakke deg fullstendig for å få vellyden i hus. Gato Audio AMP-150 tok det enda et hakk videre, med enda dypere bass og en superdetaljert og luftig diskantgjengivelse. Med McIntosh MA6700 ble det enda fyldigere helt nederst og serverte kanskje den aller beste mellomtonen i gruppen.

Men «star-of-the-show» ble Naim-pakken. Synergien i dette oppsettet viste seg å være ekstremt bra! Den superoppløste og finslepnede diskanten i Olympica II ble en glitrende match mot Naim Supernait 2/ND5XS-comboen som kom drassende med bøtter og lass av varme og glød i mellomtonen

slik at du alltid følte det stod ekte mennesker og instrumenter i stua og spilte intimkonsert kun for deg. Det holografiske tredimensjonale lydbildet har aldri vært Naim sin sterkeste egenskap, og i den øvelsen viste spesielt Marantz og Gato seg å være Naim overlegen. Men; på musikalitet og engasjement var Naim i en egen klasse. Gjengivelsen av bassen er noe av det ypperste jeg har hørt. Musikken drives fremover med et voldsomt engasjement og driv, samtidig som du aldri opplever at du mangler noe helt nederst. Infected Mushrooms mest iherdige og kunstig fremstilte bass-toner lå som et solid fundament som mellombass, mellomtone og diskant kunne danse lekent og lett rundt i ring oppå. Svært imponerende!